

PRUSVITNÍ

**MARTIN
ŠINKOVSKÝ**

Průsvitní

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Šinkovský
Průsvitní – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRŮSVITNÍ

(ROMANTICKÁ BALADA V RYTMU TŘÍ BAREV)

MARTIN ŠINKOVSKÝ

COO
BOO

The logo consists of the words 'COO' and 'BOO' stacked vertically in a bold, sans-serif font. To the right of the text is a stylized, hand-drawn figure in grey, resembling a person or a character with a large head and a simple body.

*„Zaměřuji se na bolest. Jediný pocit, který je skutečný.“
T. R., poslední známý žijící upír v Americe*

PROLOG
(BEZČASÍ)

RYTMUS ČERNÁ

EINSTÜRZENDE NEUBAUTEN

„TŮŮ TŮŮ TRŮ TRŮŮŮ!“

Smrdutý dech vyhnaný z útrob odporných démonů rozezněl mohutné mosazné a matně se lesknoucí trumpety. Další z řady nekonečných bitev začala. Pláně, které neměly začátky a konce, se občas zavlnily buclatými kopečky, aby nakonec vystoupaly na příkrý horizont a zmizely za ním. Z linie obzoru jako odpověď brutálnímu dunění démonských trumpet jemně, avšak nekompromisně vibrovaly vzduchem andělské šalmaje. Andělští trubači svými skvostnými hudebními dovednostmi tlačili ryk démonů na ústup. Mosazné trouby však popadly nový dech a pustily se do protiofenzivy. Zvukové cákance o sebe třískaly, třely se a vznikaly tak prudké elektrické výboje, ne nepodobné náhlé letní bouřce.

S prvním bleskem vyrazily nekonečné hordy démonů a proti nim stejně nekonečné řady andělů. Z hrdel jedněch se dral odporný ryk, ti druzí v běhu pěli chorály křišťálově čistým hlasem, který se chvěl vzrušením. Běželi

proti sobě dlouho, předlouho. Už to vypadalo, že se vzdálenost mezi jejich vojsky nemění. Už to vypadalo, že vojáci nutně musí umdlévat vyčerpáním z ostrého běhu a hlasitého zpěvu. Avšak ani běh, ani řev a ani zpěv nepolevovaly na intenzitě, běžci naopak spíše zostřovali své tempo, hlasy nabíraly na intenzitě. Dodávaly odvahu a zároveň zastrášovaly protivníka.

Kdyby na Špičce jehly vycházelo a zapadalo slunce jako kdekoli jinde na Zemi, trvala by takhle situace několik dní a nocí. Jenže tady bylo plynutí času tak nepodstatné, že jej nikoho nenapadlo měřit. Pouze když se srovnávali se smrtelnou Zemí. To však řešilo jen pár vyvolených a povolanych. Počítání času se zcela jistě netýkalo těch andělů a démonů, kteří se proti sobě řtili s jedinou touhou – zbavit své protivníky existence.

Na této pláni se andělé s démony střetli už neschetněkrát. Podle toho taky vypadala, nebyla andělsky líbezná, úrodnou půdu nepokrývaly zelené, husté a šťavnaté trávníky, jejich oceánskou nekonečnost nenarušovaly ostrovy sadů, v nichž by košaté stromy rodily to nejlahodnější ovoce, ze kterého by manuálně zruční andělé vyráběli nektar. Také nebyla poseta ostrými skalami, z jejichž puklin by téměř neustále v prudkých erupcích unikaly jedovaté sirné plyny, tak jako na území démonů, kde byl vzduch temně žlutý a povaloval se po šedivých skaliscích ostrých jako břitva podoben zatuchlé duchně čpící staletými zvratky. Toto bitevní pole prapůvodně patřilo andělům, avšak nekonečná válka planinu zbavila veškerých znaků, které jsou pro andělská území na Špičce jehly příznačné.

Půda byla rozdrásaná boji, jako miliarda nitek ji protkávala andělská krev z ryzího zlata, byla nasáklá démonskými šťávami, které ji zbavily veškerého života. Ani jedna z bojujících stran navíc neměla potřebu a zvyk pohřbívat, nebo i jen odnášet padlé z bojiště. Mrtvolky andělů i démonů se tak rozkládaly na místě a plyny vzniklé z tohoto procesu vytvářely neustálý opar, který pláni paradoxně dodával romantický nádech. Do její původní podoby by ji snad dostaly pouze léčivé slzy ptáka Noha, jenže nikdo netušil, která bitva je ta poslední, a navíc nikde nebylo takové množství Nohových slz k dispozici.

Konečně se rozevláté hordy démonů střetly se stále vzorně seřazenými šiky andělů. Sprosté masivní železo kříšlo o subtilní andělské zbraně z nejušlechtilejší oceli. Synchronizovaný střet mečů, šavlí, seker, kopí a kladiv vydal ohlušující zvuk, jehož tlakovou vlnu ucítili všichni válečníci. A nejen oni.

Mohutné chladné třísknutí donutilo archanděla Michaela, aby obrátil svou pozornost k bitvě. Do té chvíle se věnoval vlastním myšlenkám a nektaru. Jeho okřídlený trůn se vznášel nad andělským vojskem a nabízel tak vrchnímu veliteli dokonalý přehled o situaci na bojišti. Jeho zlatá zbroj se leskla do dále a jeho záře mohutněla s každým dalším padlým andělem. „Co kdyby? Co kdyby to tentokrát vyšlo?“ doufal Michael, i když jeho archandělský pohled byl naplněn skepsí. „Kdy tohle skončí?“ pomyslel si, „Tahle válka mění tohle místo k nepoznání. Stačí málo a rovnováha bude nenávratně pryč.“ Věděl, že andělé nesmí prohrát, ale stejnou katastrofu by způsobila i jejich výhra.

Bitva hluboko pod ním se přesně podle toho odvíjela. Michaelův pohled odhaloval, že počáteční vzruch z nového střetu vyprchal. Jakoby se díval skrz masakr, který pod ním probíhal. Z andělských těl prýštila zlatá krev, údy i hlavy létaly vzduchem, kde se střetávaly s amputovanými končetinami démonů. Smísení jejich sirných šťáv s andělským zlatem způsobovalo prudkou chemickou reakci, takže bitevní pole doslova vřelo. Tento andělsko-démons ký vývar archanděla už omrzelo, ale nemohl dělat nic jiného. V věčné válce se nešlo vyhnout.

„Lázeň je připravena, archanděli Michaeli.“

Vojevůdce andělů se podíval na anděla, který mu přinesl bělostné plátno, do něhož se Michael před koupelí vždy převlékal. Pomalu si sundával pláty zlatého brnění. Jakmile kov přerušil kontakt s jeho tělem, zmatněl. Zář, která s každým mrtvým andělským bojovníkem sílila, byla pryč. Zanedlouho stál Michael před andělem zcela nahý v celé své bezpohlavní kráse.

Zvedl paže a čekal, až anděl k jeho hrudi přiloží cíp plátna. Ten Michael ke své kůži přitiskl ukazováčkem a prsténkem pravé ruky. Pak se začal pomalu otáčet.

„Co myslíš, Lyandre, jak to tentokrát dopadne?“

Anděl nepřestával Michaela obtáčet plátnem.

„Proč se ptáš? Všichni přece ví, že výhra není žádoucí.“

Michael si prohlížel Lyandrovu štíhlou androgynní postavu, jakou měli všichni andělé. Oči měl také modré jako ostatní, ale jejich duhovka byla olemovaná tenkou zlatou kružnicí. Tato výlučnost Michaela zaujala, a proto si Lyandra vyvolil za svou pravou ruku. Bílé vlasy Lyandroví pa-

daly na ramena, Michael si narozdíl od něj udržoval krátký vojenský sestřih, který mu zplošťoval horní část lebky. Archanděl byl rád, že Lyandr nepropadl té zvrácené módě některých andělů, jimž stejná barva všech andělských vlasů přišla příliš fádni, takže si do nich vplétali pestré provázky a stužky. Michael byl dalek někomu něco zakazovat, jen se mu to prostě nelíbilo.

„Stejně tak nesmíme prohrát,“ povzdechl si unaveně a přestal s otáčením.

Byl oblečen, takže se lehkým a ladným letem mohl společně s Lyandrem přemístit a vstoupit do mramorové koupelny tak veliké, že nebylo vidět stěny a strop. Nad bazénem s horkou vodou se vznášel opar, který omamně voněl. Směs bylin byla Lyandrovým tajemstvím. Michael rozeznal jen myrhu, ta byla ve všem andělském, grapefruit, hřebíček a možná špetku lesních fialek.

Lyandr zavřel dveře a nechal Michaela o samotě s jeho myšlenkami. Hluk bitvy do lázni nepronikal. Michael se až po bradu ponořil do horké vody a zavřel pokojně oči. „Popel popelu, prach prachu,“ zamumlal si pro sebe.

Mohutný proud ohnivé moči nepadal k zemi elegantním obloukem, ale hrnul si to k ní prudce tou nejkratší možnou cestou. Lucifer se slastně protáhl v celé své třímetrové výšce, ruce založil za hlavu a pánev vytrčil co nejvíc dopředu. Jeho moč v půdě reagovala s démonskými šťávami, jimiž bylo bitevní pole na této straně nasáklé,

a v prudké anorganické reakci vznikaly surové rubíny překrásné barvy.

Luciferovo chřípí chtivě nasávalo jedovaté páry, které stoupaly z míst, kam dopadal jím vypouštěný oheň. Jeho nahé tělo bylo holé a rudé stejně jako vznikající rubíny. Bylo poseté bezpočtem drobných jizev tenkých jako vlas. Jak bitva mezi anděly a démony pokračovala, jizev neustále přibývalo, za každého padlého démona jedna.

„Šššví!“

Rychlý, krátký zvuk doprovázel každý čerstvý zářez do Luciferova masa. Ranka v těle se zacelila stejně rychle, jako se otevřela. Byla pravda, že nekonečné boje miloval. Na druhou stranu jej už poněkud nudila jejich jednotvárnost. Pomalu a plynule se otočil zády k bitevnímu poli bez konce. Čtyři mohutná hadí těla, která mu nahrazovala nohy, v dokonalé choreografii svíjejících se masitých špalků brázdila s překvapivou lehkostí vyprahlou kamenou pláň. Pohyb doprovázelo silné škrábání a šustění, jak nezničitelná hadí kůže přejížděla po ostrých kamenech a ztvrdlé hlíně.

„Jak dlouho to ješšště bude trvat?“ Luciferův jazyk, na konci mírně rozeklaný, se mrštně komíhal mezi pilovitými zuby ostrými jako nic jiného na špičce jehly.

„Sss!“

Tři nové zářezy se zjevily na zápěstí jeho levé ruky. Vládce démonů zvedl levici ke svým očím a upřeně se díval na tři čerstvé jizvy. Na balvanech seděli přilepení malí démoni, kteří jen poulili oči a zakusovali se jeden do druhého. Od nich se odpovědi nedočkal.

„Kde je Belzebub? Kde je Pán much???!“

Lucifer vztekle omotal jednu svou hadí nohu kolem nejbližšího démona, vyzvedl ho do vzduchu a se zuřivou silou jej napíchl na svůj jediný roh, který mu trčel z čela šikmo dolů. Na Luciferově trapézovém svalu se v mžiku objevila další jizva za mrtvého démona. Rarachovy tělesné šťávy stékaly po Luciferově rohu a ten je labužnický oblizoval svým dlouhým jazykem.

Za nějaký čas se kolem mršiny seschle visící z Luciferova rohu začaly rojit macaté mouchy, jejichž těla se blýskala temně modrou, zelenou a fialovou barvou.

„Kde ssse flákáššš, Belzebube?“ zasyčel Lucifer, aniž by se namáhal otočit k příchozímu.

„Byl jsem si protáhnout tělo na bojiště,“ odvětil hrozivě vypadající démon.

Přímý pohled na Belzebuba dělal problémy i samotnému Luciferovi. Belzebubovo tělo totiž tvořily miliony much, které svým neustálým vířením rozostřovaly demony kontury. Tělo působilo rozmazaným dojmem a každému, kdo se na Pána much díval delší čas, způsobovalo urputný bolehlav.

„Ty ssse nemáššš co bavit v bitvě! Dossstalsss jasssný úkol!“

Belzebub byl poťouchlý a rád Lucifera nutil, aby se na něj díval. Věděl, jakou moc má pohled na jeho mohutné muší tělo. Teď k tomu měl další příležitost, s odpovědí proto nespěchal, vychutnával si ty chvíle. Zatím se díval na Luciferova záda, kterým vévodily dvě obrovské jizvy po odřezaných křídlech.

Mouchy bzučely, Lucifer i Belzebub mlčeli, klid naru-

šovaly jen nové řezy na Luciferově těle, jak bitva pokračovala.

„Proč mlčíššš?“ sykl temný pán.

„Našel jsem je,“ odpověděl konečně Belzebub a skutečně touto odpovědí přinutil satana, aby se na svých hadích nohách šustivě otočil a podíval se do míst, kde mouchy tvořily oči.

„Našššel?“

„Ano, můj pane, a na oslavu jsem si šel trochu povyrazit do první linie. Teď už to bude hračka.“

„Co dělá tamten?“

„Dává si lázeň.“

„Dobře, ať připraví mokry přenosss.“

„Proč? K ničemu je nepotřebujeme. Tohle hravě zvládneme sami. Sám se toho ujmu.“

„Ne! Oni ssse na tom mussí podílet!“

Lucifer se odmlčel a znovu se pomalu otočil, aby byl k Belzebubovi zády. Z Pána much ho začínala bolet hlava, ale nic na sobě nedával znát. Belzebub stál, masařky jeho těla vřely vztekem, ale věděl, že satanovi se neodporuje. Ani on na to nemá nárok, musí se sklonit a podvolit se jeho vůli. Navíc někde vzadu na mozku cítil, že Lucifer ví, co a proč, že má všechno už dávno rozmyšlené. „Až bude mokry přenos připravený, pošlu mouchy.“ Lucifer mu nevěnoval pozornost, jen nepatrně pokynul rukou na znamení, že chce být sám.

Kdyby Lucifer znal úsměv, asi by ho teď použil. Nekočné hledání je u konce. Poslední dva kusy už nebudou mít velkou moc a mnoho sil. Tohle je šance, která se obje-

vuje jednou za celý věk, a on ji musí využít. Jeho tělo pokrývaly další a další jizvy. Nové a nové zářezy. Luciferovo obrovské tělo už dávno otupělo a padlé demony nevnímalo, ale jeho mysl prožívala každý zářez, jako by to bylo poprvé. Teď si to užíval jako snad ještě nikdy. Byl tak blízko.

„Ješššště!!! NEPŘESSSTÁVEJTE!“

Zavřel oči a nasál pach smrti, který se lepkavě potuloval po Špičce jehly už celá staletí a ulpíval na všem, čeho se dotkl. Luciferův mozek vyslal tělu ostrý signál, všechny jizvy se naráz otevřely, aby satanovo tělo mohlo dýchat jedovatou slast, která jej v orgasmické agonii zkroutila do zvrácené spirály. Tohle miloval ze všeho nejvíc. Každý nerv v jeho těle drnčel jako při poplachu. Veškeré šťávy, které jím kolovaly, vibrovaly elektrickým vzrušením a napínaly jeho svaly na maximum. Tušil, že takhle nějak vypadá i smrt. Hranice byla nezřetelná. Ještě chvíli a bude tam, ještě chvíli! Už! Už!!! Už!!!! Luciferovo tělo náhle celé ochablo a zhroutilo se do beztvare hroudou páchnoucího masa. Rituál byl rychlý a děsivě naplňující jako vždycky. Hlučně bzučící hejno masařek ohlásilo, že přenos je připraven.

Lucifer se po svých hadích nohách doklouzal až k jezírku tekuté síry. Téměř neslyšně do něj vplul a jeho hadí končetiny se slastně rozvlnily, až zaplnily celou hladinu, nad níž se povalovaly chuchvalce smrduté a mazlavé žluté páry. Lucifer se pomalu začal nořit na tekutiny barvy zkaženého žloutku, až v ní celý zmizel. Hladina se po chvíli uklidnila a nic nenasvědčovalo tomu, že se pod ní nachází vládce všech démonů.

„Ave, všššemocný.“

„Omnipotence je mýtus, Lucifere, výmysl.“

Archanděl Michael se ve své lázni neklidně zavrtil. Neměl rád, když ho někdo vyrušoval, a ze všeho nejmíň chtěl mluvit se satanem. Nejen teď, kdykoli. Stálo ho to mnoho sil, Lucifer byl chytrý a obratný diskutér, což na Michaela kladlo značné intelektuální nároky. A on přitom potřeboval odpočívat.

„Je to výmysl, ale milý. Navíc mu lidi věří.“

„Co je nám do lidí? Tady jsou míň než mouchy.“

„Tohle přirovnání raději nezmiňuj před Belzebubem.“

„Vyhrožuješ mi?“

„Nebuď tak sebeobsředný.“

„Co chceš?“

„Ukončit to ssspletité a nekonečné válčení.“

„Neseš kapitulaci, mrzký prasence?“

Hladina sirného jezírka zůstala v klidu a nehnutě tvořila jednolitý celek.

„Jesstli ssi mysslíšš, že mě můžešš tímhle urazit... Myssllel jsssem, že sse známe líp.“

„Zkusil jsem to. Na tvého předchůdce mrzký prasenec zabíral. Občas.“

„Předchozí sssatan byl přílišš prchlivý. Ale ten už tu není tak dlouho, že mě překvapuje, že ssi na něj ješšště vzpomínášš.“

Michael se neznatelně pousmál. Lucifer byl ve formě a jeho ten rozhovor začínal bavit.

„Jak je to s tou tvou kapitulací?“

„Ale, Michaeli, dobře víšš, že to takhle nejde. Vyhrát nsssmí ani jedna ssstrana.“

„No dobře, tak co je? Zdržuješ mě od důležité práce.“

Lucifer se schválně odmlčel a čekal.

„No tak.“

V hlase archanděla Michaela jakoby přeletěl stín netrpělivosti.

„Já mysslel, že sssvé tělo jen líně máčíššš v té sssvé sssvé-cené vodě.“

„Ty se zase rochníš v síře. Co chceš?“

„Belzebub našššel posslední dva. Můžeme na Šššpičce jehly konečně nasstolit rovnováhu.“

„Cítím, že máš plán. Proč bych ti měl důvěřovat? Proč bych měl věřit zrovna tobě?“

„Protože jsssi unavený. Ssstejně jako já.“

„Jsem unavený, ale proč bych měl být i hloupý? Mozku se únava netýká.“

„Ten je ssstravován lhossstejnossstí.“

Michaelovo tělo se v lázni nespokojeně zavrtělo. Prsty levé ruky si promnul levý spánek. Lucifer je ve formě, pomyslel si archanděl. Hladina jezírka plného tekuté síry se ani nehнула.

„Co tím získám?“

„Klid pro sssvou sssvatou duššši a dalššši andělssské požítky, které ti permanentní válčení znemožňuje.“

„A co tím získáš ty?“

„Vlassstně to sssamé. Jen to nebude tak načančané.“

Archanděl usilovně přemýšlel. Hledal lest, skulinu, kterou by mu mohlo něco uniknout, ale nic ho nenapadalo, na nic nepřišel. Nekonečné bitvy, hory mrtvých andělů a koneckonců i démonů, nemožnost výhry či prohry. To vše

jej opravdu vyčerpávalo. A Lucifer na tom přece musí být stejně.

„Proč mlčíššš?“

„Slunce je schované tam za těmi stíny. Povědej. Jsem připraven tě vyslechnout.“

1
HACIENDA
(JARO)

RYTMUS ČERNÁ

NICK CAVE & THE BAD SEEDS

Bylo ráno a v klubu Hacienda nebyla ani noha. Jedinou výjimkou byl sedmnáctiletý Alan, který tady pravidelně uklízel a následně zajišťoval obsluhu denní kavárny. Právě leštil obří zrcadla obklopující taneční parket ze dvou stran. Na DJském pultu zprovoznil jeden ze dvou gramofonů. Z černého elpíčka, které v pravidelném rytmu 33 1/3 otáček za minutu rotovalo na talíři přístroje, vyřvával Nick Cave jednu ze svých vražedných balad. Tahle vyprávěla o jakémsi zkurvysynu jménem Stagger Lee. Cave kvílel, doprovodná kapela Bad Seeds rytmicky skřípala a deska se otáčela stejně, jako by v jejích drážkách byly vepsány nějaké nasládlé tóny přihrátého popu, který Haciendou zněl každý večer, každou noc.

Znepokojivé songy plné vulgarit i absurdního a černého humoru Alana uklidňovaly, z cukrkandlových hitů, jejichž obliba dosahovala u osazenstva klubu absurdních výšin a nekritické adorace, se mu navalovalo.

Diamantová jehla na přenosce zajela do tiché drážky od-

dělující od sebe jednotlivé skladby. Vzduchem Hacienda se stále vznášela těžká směsice laciných parfémů. Alan se v píglování zrcadel zarazil a počkal si, až se rozjede Henry Lee, bizarní milostný duet Nicka Cavea s PJ Harvey. Alan začal volně kroužit boky a stejně krouživými pohyby třel cupaninu napuštěnou saponátem o skla, která každý večer odrážela pestrobarevná světla reflektorů a desítky zpocených návštěvníků Hacienda svíjející se v povrchních rytmech na vlnách alkoholu i jiných návykových látek. Leštění zrcadel šlo mladému upírovi opravdu dobře, protože mu při kontrole čistoty nepřekážel jeho vlastní odraz.

Zrcadla si Alan vždycky nechával až nakonec. Když s nimi byl hotový, rozhlédl se po uklizeném klubu a zamířil za bar. Tam si z Tonyho privátních zásob té nejkvalitnější etiopské kávy udělal malé espresso. Káva byla jediná lidská požitatina, kterou jeho žaludek zvládl pojmout. A to v jakémkoli množství. Zatímco hlasitě usrkával espresso z malého bílého šálku, deska dohrála. Alan dál nevzrušeně upíjel silnou kávu. Vychutnával si každý srk, a teprve když dopil, přešel ke gramofonu, vypnul jej, desku uložil do obalu a pak ji zařadil do své nevelké osobní sbírky, na niž mu místní DJové nesměli sahat. Zakázal jim to přímo Tony, takže se Alan nebál, že by se mu s jeho kousky něco stalo.

Potom se Alan vrátil za bar, ale nešel ke kávovaru, přešel do nejtemnějšího kouta, kde ze země trčela obří železná tyč pokrytá tenkou vrstvou rzi. Alan páku uchopil oběma rukama, jeho rachitické tělo se muselo do chladného kusu kovu plně položit, aby se pohnul. Nebylo to tím, že

by páka byla zarezlá či zaseknutá letitou nečinností. Naopak, používala se dvakrát denně a soukolí, které dávala do pohybu, bylo dokonale promazané. Jen bylo celé zařízení příliš mohutné a historická mechanika nenabízela sebemenší posilovač nebo jiné ulehčení fyzické námahy.

„No tak! Potvoro! Hni se!“

Neviditelná ozubená kola pod podlahou se konečně dala do pohybu. Páka po své vodorovné ose musela putovat téměř půl druhého metru, než se zasekla v požadované pozici. Alan si utřel pot z bledého čela a jako každé ráno se zaposlouchal do zlověstného bublání, skučení, vrzání a brblání útrob klubu, který využíval katakomby a kaseматы v podzemí historického opevnění, jež bylo součástí hradeb obkružující severní městský ostrov.

V tupém a tlustými zdmi tlumeném hukotu se vybrané části klubu zanořovaly do stěn, podlahy či stropu. Na jejich místa plynule připlouvalo vybavení pro denní kavárenský provoz. Křesílka místo tanečního parketu, pochromovaná tyč, kolem níž se každou noc svíjel nějaký sjetý býček nebo své tělo nabízející hřebeček, případně zcela zpitý náhodný návštěvník, vklouzla do stropu. Její místo zaujaly rustikální dřevěné stolky. Tam, kde v noci řádl DJ se svými nekonečně hitovým kolovrátkem, zářilo teď velké akvárium, v němž kontemplativně pluly barevné rybičky z celého světa. Divoký design nočního klubu se jedním pohybem velké páky proměnil v relativně útulnou kavárnu, které nechyběl ani funkční krb.

Když byla proměna dokonána, začala Alanovi druhá část úklidu. Robert, barman pracující v nočním provo-

zu, totiž na začátku své směny úklid kavárny moc neřešil, a Alanovi se často nechtělo. Raději si to nechával na ráno druhého dne. Oproti nočnímu bordelu to už bylo jen pár drobností. Vysypal popelníky, myčku nacpal několika šálky špinavými od kávy a čaje, koberce přešel vysavačem. Za chvíli měl hotovo. Podíval se na hodinky na svém pravém zápěstí. Bylo deset, čas otevřít kavárnu Hacienda.

Po schodech vyšel z suterénních prostor a odemkl dveře i pevnou ocelovou mříž, která se v noci zavírala a fungovala jen na bzučák. Díky tomu mohli lépe kontrolovat, kdo chce do jejich klubu vejít. Alan se podíval do dlouhé tmavé chodby ústící do ulice. Zjistil, že leje jako z konve a březnový chlad brzkého jara pronikl až k němu. Zima to ještě nechtěla vzdát. V tom krátkém průseku viděl barevné deštníky i nešťastné a zaskočené chodce klouzající po historické dlažbě, kteří se bezradně choulili do promočených bund a kabátů.

Alan vše zaujatě sledoval z bezpečí své temnoty, ale lítost necítil. Vlastně si teprve nedávno uvědomil, že k lidem necítí vůbec nic, a nedokázal přijít na sebenepatrnější důvod, proč by měl.

Když se vrátil do kavárny, poklekl u krbu, naskládal do něj dřevo, pod které nastrkal ještě staré zmačkané noviny, a škrtl zápalkou. Polínka byla vysušená, takže se oheň úspěšně rozšířil na první dobrou. Chvíli koukal do plamenů požírajících mrtvé dřevo. „Vidět padat vzrostlý strom je vždycky smutné,“ zamumlal si pro sebe jakési moudro, které kdysi kdesi četl. Po chvíli nakrčil noc, něco ucítil. „Co to tady...“

Otočil se a na schodech uviděl černého psa promoklého až na kost. Alan se zarazil, první návštěvník kavárny ho dnes skutečně překvapil. Pes se mu upřeně díval do očí, jako by chtěl hrát hru, kdo dřív uhne pohledem.

„Hrozně smrdíš,“ řekl po chvíli Alan psovi, „ale jestli se tady chceš osušit, tak klidně. Mně nepřekážíš.“

Alan pomalu vstal, aby psa nevyplašil, a zamířil za bar. Na počítači pustil nekonečný proud dekadentního francouzského jazzu, který se podle jeho zkušeností k dennímu hodně línému provozu hodil nejlépe. Uvažil si další kávu. Pes se mezitím osmělil a uvelebil se před krbem. Své antracitové oči však z mladého upíra nespustil. Alan si všiml, že velká zarámovaná fotografie kávových plantáží v Etiopii, kterou si Tony dovezl ze svých cest po Africe, visí nakřivo. Vydal se napříč kavárnou, aby obraz narovnal.

„Neboj, pse, klidně si tu lež. Ty si nevyšmeješ mě a já si nebudu všimnout tebe. Až uschneš, půjdeš si zase po svých a zůstane tady po tobě jen puch zmoklého psa,“ prohodil, když kolem zvířete procházel. Pes jako by mu porozuměl, přerušil oční kontakt, stočil se do klubíčka a zavřel oči.

Když Alan rovnal fotografii na zdi, uslyšel známé kroky sestupující po schodech.

„Co to je za prašivej pytel blech?“ zaburácel hlas příchozího a Alan se prudce otočil. Stihl tak výjev, který se po tomto výkřiku odehrál. Tlustý plešatý padesátník v černém kabátu se rychlými skoky překvapivě mrštně rozběhl ke krbu a kopanci a úderem složeného mokrého deštníku vyhnal kňučícího psa ven.

„Smrdí jak rok nemytej bezdomovec a roztahuje se tu

v mém podniku. Ještě mi řekni, že je tvůj, Alane. To nevíš, jak nesnáším psy?“

Tony se zadíval na chlapce a ten si všiml, že má stejně temnou barvu očí jako měl pes, který se ani nestihl usušit u krbu a už musel pelášit zpátky na déšť. Avšak Tonyho pohled byl tvrdý a zlý, postrádal sebemenší náznak něhy či vděčnosti, které Alan zaznamenal v tom psím.

„Kde bych vzal psa, Tony? Prostě sem přišel a chtěl se asi osušit nebo co já vím.“

„Jasně, kde ty bys vzal čokla. Venku je strašná sibérie, udělej mi punč.“

Tony zmáčkl palcem tlačítko a deštník se prudce rozevřel, dešťové kapky dopadly na krb, zasyčely a vypařily se. Suchý kabát si pověsil na věšák z ohýbaného dřeva. Pod kabátem měl tmavý oblek, bílou košili a kolem krku kravatu vázanou pleteným uzlem Fish Bone. Barva vázanky mu ladila s opaskem i botami. Když ho Alan míjel cestou k baru, Tony jej bodře a se širokým úsměvem plácl širokou tlapou přes lopatky.

„Hned to bude, Tony.“

„Já vím, hochu, však já vím,“ zasmál se Tony od ucha k uchu a požitkářsky se rozvalil v pohodlném polstrovaném křesle.

Společně s punčem mu Alan přinesl i tučný sešit v ohmataných tvrdých černých deskách. Tony hmátl do náprsní kapsy saka, vytáhl pero, rozevřel sešit a začal úřadovat. „Smradlavýho psa,“ bručel si, „to mu nestačí ty rybičky? Příště přijdu a bude se tu roztahovat tucet koček. Doufám, že se teď z něj nestane milovník zvířat. To by mi

tak chybělo. “ Tony plivl imaginární slinu na zem a otrásl se hnusem.

Zátka laciného a špatně vychlazeného sektu s hlasitým bouchnutím vystřelila do rozdováděného hloučku třicátníků. Obsah lahve se dral okamžitě za ní, střelec se prudký proud šumivého alkoholu snažil bleskovým přiložením ke svým ústům pojmut, ale nekonečné množství bublinek se nechtělo tak snadno vzdát a dotyčnému začala lepivá pěna tryskat z nosu i úst. Tahle improvizovaná etuda uprostřed tanečního parketu nočního klubu Hacienda nakopla všechny přítomné k ještě frenetičtějšímu křiku. Hrdina okamžiku se nechtěl nechat zahanbit a zbytky sektu lil po hlavách přítomných.

„Tak na toho mýho Fredyho, magoři!“

„Na Freda!“ vykřikli ostatní z party jako na povel.

Zareagoval i DJ, který pohotově hrábl do svých desek a vytáhl jeden ze zásadních singlů tohoto klubu, na který by stejně brzy přišla řada. Right Said Fred tak svůj hit tentokrát spustili o nějakou hodinu dřív, než bylo zvykem.

Dav tanečníků na parketu výrazně zhoustl. V drtivé většině šlo o muže. Všichni se oddávali podmanivému rytmu. Odněkud vystřelila trubice naplněná třpytkami. Ty se zvolna snášely na nadšené tanečnický a ulpívaly na jejich zpocených tělech. Některé z nich budou odhaleny až za několik měsíců.

*„I'm too sexy for my shirt,
too sexy for my shirt.
So sexy it hurts.
And I'm too sexy for Milan,
too sexy for Milan,
New York and Japan.
I'm too sexy for your party,
too sexy for your party.
No way I'm disco dancing...“*

Tanečníci věli. Košile, trička a další svršky létaly vzduchem a za chvíli byl celý parket nahoře bez. Tučná a chlupatá břicha se proplétala s vypracovanými pekáči buchet, které byly dost často holicími strojkou zbaveny veškerého ochlupení. Trup se lepil na trup. Lov na novice a homosexuály jen pro tuto dnešní noc vrcholil.

„Dej mi dvě flašky šampusu. Ještě, hýk.“

Přibližně třicetiletý muž, který se vyloupnul z klubka těl jako natvrdo uvařený žloutek z bílku, se ležérně opřel o bar a snažil se vypadat jako štamgast nad věcí. Jeho sádelnaté tělo hustě pokryté chlupy na bříše i zádech však prozrazovalo pravý opak. Celý se leskl potem a třpytkami.

„Kolik skleniček?“ zeptal se barman, když před hosta postavil dvě zelené lahve, jejichž hrdlo bylo obalené zlatým staniolem.

„Žádný! Na skleničky se vyser!“

„Ježíši! Žádný?! Vy divoši!“ barman předstíral šok s divadelní strojeností průměrného herce špatného oblastního divadla. „Co slavíte?“